

GRECIA – LA LEFKADA

Andrei Tatulici¹

Insulele Ionice se înșiră ca smaraltele de-a lungul țărmului Greciei de Vest. Așezate pe drumul ce duce spre Vestul Europei, ele își veghează cu strășnicie frumusețea. Pe nume, Eptanissa, cele șapte prețioase medalioane te așteaptă să le porți pe fiecare, pe rând, într-o vacanță de vis. Ele îți cântă duios, ca sirenele lui Ulise, care chiar pe aici și-a plimbat corabia în lunga sa călătorie spre casă, în Ithaca. Tărâmul vrăjit de nimfe, zei și zeițe, vibrează de legende și istorie de eroi romani adevărați. Aici la Actium, în apropierea insulei Lefkada, Marc Antoniu, cel îndrăgostit de Cleopatra, a fost înfrânt de Octavian. Mulți pețitori s-au perindat la curțile lor, dar ele s-au lăsat mai mult impresionate de leul venețian, păstrându-și cumpătul chiar și în fața otomanilor pentru mult timp. Le-au învățat și limba și au împrumutat chiar din cultura lor. Francezilor revoluționari nu le-au putut spune nu, preferându-i rușilor și otomanilor în mod vădit, până când englezii le-au devenit rivali. Italia vecină, și cu prietena ei Germania, le-a luat ostatice pentru vreo doi ani, dar s-au întors legitime acasă, în leagănul străvechi al mamei Grecia. Prin îmbrățișarea-i tandră și solidă ea le-a conferit acel cămin ce face din cele șapte fiice destinația de vis pentru orice român.

Noi am ales Lefkada, fiica cea mai apropiată, atât de apropiată, încât doar o fâșie de apă, Canalul Prepanos, un drum pietruit și un pod plutitor, o despart de Grecia continentală. Eu, în special, mă simt aici acasă. Fire văzute și nevăzute îmi vorbesc de străbunicul meu din partea mamei – Demostene Tchelibidake – emigrat din Creta la sfârșitul secolului al XIX-lea și de bunicii din partea tatălui, care se trăgeau din Macedonia, provincia de nord a Greciei. Acesta a fost și motivul pentru care am ales să-mi cer soția la Templul Erechteion lângă Partenon pe Acropola Atenei.

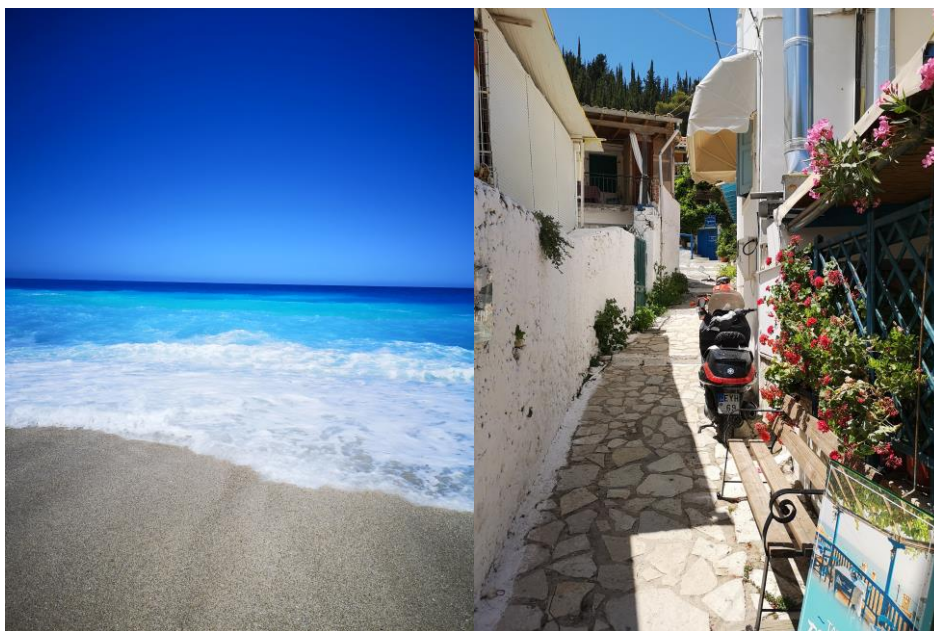
Cu inima plină am plecat din Galați spre București pentru a lua avionul spre Preveza, localitate apropiată, cam la vreo 22 de kilometri de stațiunea Nikiana, unde urma să fim cazați. Planul pentru prima zi era făcut: cea mai frumoasă plajă de pe insulă – Porto Katsiki. Drumul a meritat, pentru că atunci când am ajuns, spectaculoasele stânci albe, contrastând cu apele turcuaz ale mării, ne-au tăiat respirația cu adevărat. A fost ziua perfectă pentru snorkeling. Știind despre pietrele de pe plajă și despre efectul de oglindă care face marea să radieze foarte puternic, ne-am echipat corespunzător să facem față provocării.

¹ Redactor, Universitatea Danubius din Galați.

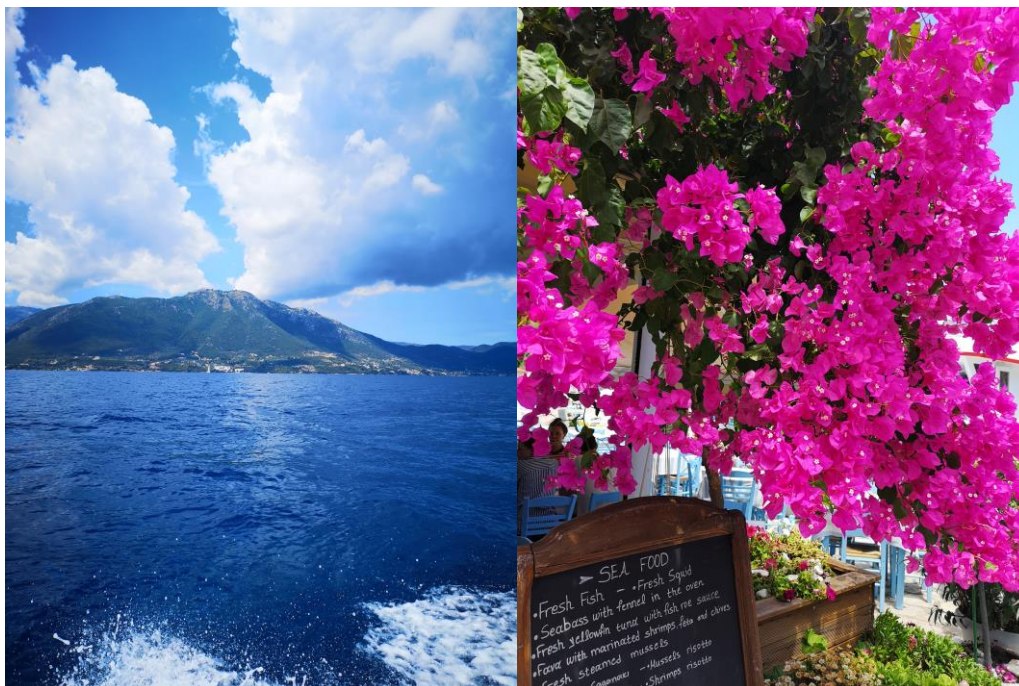
Obosiți dar mulțumiți, încărcăți cu energia pozitivă a unei zile absolut perfecte, ne-am îndreptat seara spre capitala insulei Lefkada sau cum îi mai spun localnicii Lefcas sau Leucas. Podul plutitor ne-a făcut intrarea în impresionantul port, unde ambarcațiunile opresc pentru aprovizionare și odihnă. Mii de veliere se înalță mândre la întrecere prin frumusețea și semeția lor. Castelul Santa Maura străjuiește Canalul Drepanos, la un kilometru și ceva de capitală. Nu mai este pavăză în fața piraților sau a altor cuceritori, dar castelul poartă o nestemată la pieptul lui – biserica Agia Mavra (Santa Maura), care apără insula de furiile lui Poseidon. Restaurat de venețieni acum jumătate de mileniu, distrus de bombele italienilor în cel de-al Doilea Război Mondial, reconstruit de curând, castelul este acum locul ideal pentru evenimente culturale.

Erau multe locuri de vizitat: Piața Marka, Centrul Cultural cu Muzeul Arheologic, Librăria Publică, Biserica Panagia Ton Xenon, Biserica Theotokos, Mănăstirea Faneromani, dar pentru noi ziua trebuia neapărat încheiată la unul din restaurantele grecești, căci toate ne ademeneau cu mirosurile specifice ale bucătăriei locale. Când am plecat, mai mult decât mulțumiți, am lăsat în urmă, în noapte, luminile strălucitoare ale podului îndrăgostiților, marinei, hotelurilor și birturilor care încă mai zumzăiau de voci vesele, fericite.

A doua zi a fost Kathisma. Am ajuns la cea mai lungă plajă din Lefkada prin Nordul insulei, trecând prin capitală, stațiunea Agios Ioannis și apoi prin satul Agios Nikitas. Cu fața spre coasta italiană a arhipelagului ionian, plaja are în spate munți semeți ce o izolează într-un fel mai mult decât pitoresc. Contrastul era aproape tangibil între activitatea ferventă de pe plajă și liniștea perfectă a unei lumi ce pare ireală. Marea se răzvrătea, ridicând valuri înspumate de patru metri, ceea ce o făcea absolut inaccesibilă. Noi am rămas fermecați de spectacolul marin până la prânz când ne-am îndreptat spre satul pescăresc Agios Nikitas. Situat la 13 kilometri de orașul Lefkada, această așezare este chintesența spiritului, tradițiilor și obiceiurilor grecești. Nu lipsesc aici casele mici, văruiți în alb, așezate în trepte ca un autentic amfiteatru grecesc, plantațiile de măslini, vegetația luxuriantă, apele verzi-albăstrui ale mării, toate invitându-te să zăbovești acolo cât de mult. Magazinele de suveniruri, tavernele și barurile cu mâncăruri și băuturi tradiționale, te fac să te tot oprești să cumperi și să guști. Ne-am bucurat de toate acestea și am traversat sătucul, urmând strada centrală spre micuța plajă cu câteva ambarcațiuni, încheind astfel încă o splendidă zi grecească.

Cea de a treia zi ne-a dus pe coasta de Vest, la Agios Ioannis, una din perlele din Pelion. Aici steagurile albastre fluturau deasupra plajelor întinse, acoperite cu pietricele mici, semn că erau unele din cele mai căutate. Micuțele sate grecești, melancolice, priveau de pe culmile munților la cei care se bucurau, înălțându-și zmeiele sau făcând windsurfing. Vânturile puternice aici vin și ele să ajute atât pe cei pasionați de asemenea sporturi, cât și pe cei al căror trai depinde de pitoreștile mori de vânt.

De neuitat a fost fiecare loc în parte, dar ceea ce a fost fără de egal a fost călătoria noastră printre insulele de la Est de Lefkada. Emoționați, singuri prima dată într-o barcă cu motor, am plecat de pe pontonul plajei N&D, chiar de lângă cochetul nostru hotel. Nu ne-am îndepărtat prea mult de coasta Greciei continentale. Am trecut pe lângă Sparti, Skorpidi și Skorprios, ultimile două reședințe private. Skorprios, mult înnoibilată cu nisip adus din Insula Salamis de proprietarul ei, Aristotel Onassis, nu numără acum mai mult de cinci locuitori. Martoră a nunții lui Onassis cu Jacqueline Kennedy, Prima Doamnă a Statelor Unite ale Americii și loc de odihnă veșnică ai celor doi copii ai multimiliardarului, insula, spune toată lumea, e un paradis. Trecem mai departe ca să ne oprim la cea mai mare insulă din zonă, Meganisi. Emoții mari la amarare, căci era prima experiență de acest gen. Succes total și gata pregătiți pentru întâlnirea noastră cu sora mai mică a Lefkadei.

Atmosfera liniștită, ospitalitatea nemărginită a locuitorilor, plajele însorite, bucatele gustoase, suvenirurile brodate cu măiestrie de femeile harnice îmbrăcate în costumele lor naționale, negustorii plini de umor și marinarii sutelor de ambarcațiuni cu motor, iahturile și feriboturile, toate acestea ne-au rămas în suflet când a trebuit să le lăsăm în urmă și să facem cale-ntoarsă la hotel.

Aici, bineînțeles, ne așteptau bagajele pentru drumul de întoarcere de-a doua zi. Nu ne-am culcat până când n-am plănuit concediul următor. De data asta ne-am propus să fie Creta! Nu numai pentru că m-ar îndemna strămoșii, dar și pentru că aici s-a născut Olimpianul Zeus, iar natura, se zice, că oferă cea mai spectaculoasă întâlnire a munților cu marea.